

Arrest

nr. 146 561 van 27 mei 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 30 september 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 september 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. KASONGO-D'HAeyer, die loco advocaat F. GELEYN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPaERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die in haar verzoekschrift verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, komt op 23 november 2012 België binnen en dient op dezelfde dag een asielaanvraag in.

Op 4 september 2014 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 11 september 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). Dit is de bestreden beslissing:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten,

naam : naam onbekend voornaam : T. P. [...]

geboortedatum : 15.10.1982

geboorteplaats : Mundgod

nationaliteit : China

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 04/09/2014 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 2 maart 2015 met nummer 140 041 worden de verzoekende partij eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op wegens gebrek aan een rechtens vereiste belang en wijst in hoofdzaak op de toepassing van artikel 39/70 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) waardoor de *“uitvoerbaarheid van het bevel om het grondgebied te verlaten bij wet is opgeschorst totdat er een uitvoerbaar arrest zal zijn geveld in het kader van de nog voor de Raad hangende asielprocedure.”* Verder benadrukt hij dat de bestreden beslissing een bij wet voorgeschreven maatregel is.

2.2. De Raad stelt evenwel vast dat de verzoekende partij betwist dat toepassing kon worden gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Daarenboven voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), verdragsbepaling die primeert op de door de verwerende partij ingeroepen wetsbepaling. Door te stellen van oordeel te zijn dat de verzoekende partij geen schending van een hogere rechtsnorm aannemelijk maakt, loopt de verwerende partij vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad. Er kan niet zonder meer worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Daarenboven is het niet omdat de uitvoerbaarheid van een bevel om het grondgebied te verlaten tijdelijk geschorst is op grond van artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet en de verzoekende partij in het bezit gesteld wordt van een bijlage 35 dat zij om die reden geen belang meer zou hebben bij de nietigverklaring van het bevel. Verder is het niet zo dat wanneer een beslissing een bij wet voorgeschreven maatregel is, het beroep om die reden onontvankelijk is.

Bovendien wijst de Raad erop dat de asielprocedure op 2 maart 2015 definitief werd afgesloten bij arrest met nummer 140 041. De stelling dat de uitvoerbaarheid van de bestreden beslissing is opgeschort,

waardoor het beroep tot nietigverklaring het rechtens vereiste belang ontbeert, mist dan ook actuele feitelijke grondslag.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het algemeen beginsel van voorzichtigheid, het algemeen beginsel om gehoord te worden, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel, de artikelen 41 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, de artikelen 3 en 13 van het EVRM, artikel 39 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatuut (hierna: de richtlijn 2005/85) en de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG).

3.1.1. Vooreerst geeft de verzoekende partij een theoretische uiteenzetting omtrent de ingeroepen bepalingen. Vervolgens adstrueert de verzoekende partij haar middel als volgt:

“b – Toepassing in casu van de bepalingen geïllustreerd in het middel:

De Belgische staat heeft een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker – betekend aan verzoekster om reden dat de CGVS een weigeringsbeslissing had genomen en om reden dat verzoekster « is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum » (stuk 1).

Verzoekster roept een vrees in voor schending van haar fundamentele rechten dewelke een onderzoek veronderstelt voorafgaand aan dit type beslissing dat voor haar nadelig is : welnu, de twee cumulatieve wettelijke voorwaarden zijn in casu niet voldaan (geen illegaal verblijf) ; bovendien, indien verzoekster deze litigieuze maatregel niet betwist binnen de beroepstermijn, zal haar beroep later niet meer ontvankelijk zijn en kan de administratie stellen dat ze er geen gevolg heeft aan gegeven ; tenslotte heeft Uw Raad reeds geoordeeld dat een bevel om het grondgebied te verlaten genomen niet automatisch na een beslissing tot weigering van asiel kan volgen zonder onderzoek van de fundamentele rechten die in het geding zijn (RVV, n° 94.085 d.d. 20 december 2012).

(1) Wegens een gebrek aan rechtsgrond:

De bestreden beslissing, zijnde een « bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker » (Bijlage 13 QUINTIQUES) stelt als wettelijke basis artikel 75 § 2de van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Welnu, het wordt niet betwist dat verzoekster asielzoeker is op het Belgische grondgebied en dat hij er gemachtigd moet zijn om er te verblijven tijdens zijn asielprocedure.

Bijgevolg kan de beslissing tot verwijdering niet gebaseerd zijn op artikel 75 § 2de van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 dat verwijst naar artikel 52/3 § 1stevan voornoemde wet.

Inderdaad artikel 52/3 § 1ste van voornoemde wet vereist twee cumulatieve voorwaarden die dus beide moeten vervuld zijn opdat de buitenlander kan beschouwd worden als « vallend binnen de gevallen bedoeld in artikel 7, alinea 1, 1° tot 11° »:

- Een weigering van erkenning door de CGVS;*
- Een onregelmatig verblijf.*

Welnu, terwijl verzoekster inderdaad een weigeringsbeslissing betekend kreeg van de CGVS, werd hij er echter nooit van gewaarschuwd dat zij zich in een onregelmatig verblijf bevonden, wat ook niet mogelijk lijkt in de zin van de voornoemde teksten.

In dit kader is het bevel om het grondgebied te verlaten ook tussengekomen voor het verstrijken van de termijn om tegen de beslissing van de CGVS beroep aan te tekenen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, hetwelk nochtans een beroep is dat van rechtswege een schorsend effect heeft.

Bijgevolg kan verzoekster zich niet bevinden in een « onregelmatig verblijf » in de zin van artikel 52/3 § 1ervan vermelde wet, terwijl zij een beroep heeft ingediend met een schorsend effect en zij zich in een lopende asielprocedure bevindt.

Bovendien is Uw Raad in materies van volle rechtsmacht de controle-instantie van de asielprocedure die hangende is.

Bijgevolg is één van de voorwaarden van artikel 52/3 § 1e van voormelde wet niet vervuld, want er is geen onregelmatig verblijf, en is de beslissing tot verwijdering onwettig bij gebrek aan rechtsgrond en schending van de wet.

De beslissing moet vernietigd worden.

(2) Wegens een gebrek in de motivering:

Zelfs in de onwaarschijnlijke situatie dat een dergelijke beslissing tot verwijdering zou kunnen genomen worden ten aanzien van verzoekster (quod non in casu – zie hoger (1)), viseert zij in haar motivering artikel 7 alinea 1e, 1° van de wet van 15 december 1980 die bepaalt dat :

« Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven : 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; »

Artikel 2 van de wet van 15 december 1980 naar waar verwezen wordt voorziet dat:

“Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is :

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.”

Mevrouw O. T. P. [...] is gerechtigd op het Belgische grondgebied te verblijven gedurende de tijd dat zijn asielprocedure loopt en nu hij een beroep geeft ingediend voor Uw Raad tegen de negatieve beslissing van de CGVS, beroep dat hangend eis, is hij nog steeds gerechtigd op het grondgebied te verblijven.

Hieruit blijkt dat de geïseerde wettelijke basis, die van verzoekster vereist dat hij in orde zou zijn met zijn documenten om België binnen te komen (geldig visum), niet geschikt lijkt voor de situatie waarin verzoekster zich bevindt.

Uw Raad heeft er reeds aan herinnerd dat « l'ordre de quitter le territoire délivré sur la base de l'article 7 de la loi précitée est une mesure de police par laquelle l'autorité constate une situation visée par cette disposition » (« vrije vertaling : « het bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd op basis van artikel 7 van voornoemde wet is een ordemaatregel door middel van dewelke de overheid een situatie geïseerd door deze bepaling vaststelt ») (RVV, n°14727, §3.1.2).

In casu komt de situatie die bedoeld wordt in de bepaling niet overeen met een situatie die lijkt op deze van verzoekster.

Anderzijds is verwerende partij ook niet gehouden een dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten te nemen, aangezien de voornoemde bepaling aangeeft dat het om een « mogelijkheid » gaat.

In casu is er geen enkele objectieve reden om dergelijke beslissing tot verwijdering tegen verzoekster te nemen nu hij zich op regelmatige wijze in een asielprocedure bevindt.

Tenslotte, de betwiste beslissing is gemotiveerd op basis van artikel 7, alinea 1, 1° van de wet van 15 december 1980, dit betreft een bepaling die de « Terugkeer » Richtlijn omzet die uitsluitend « verblijvers uit derde landen in onregelmatig verblijf » viseert.

Overweging n°9 van deze « Terugkeer » richtlijn verwijst zelf naar de « Procedure » richtlijn om aan te geven dat :

« (9) Overeenkomstig Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus [2], mag een onderdaan van een derde land die in een lidstaat asiel heeft aangevraagd niet worden beschouwd als iemand die illegaal op het grondgebied van die lidstaat verblijft, totdat het afwijzende besluit inzake het verzoek respectievelijk het besluit waarbij het verblijfsrecht van de betrokkene wordt beëindigd, in werking is getreden.»

Bijgevolg lijkt het problematisch dat een verwijdersingsmaatregel gemotiveerd op een wetsartikel dat de « Terugkeer » richtlijn omzet kan genomen worden ten aanzien van verzoekster, wiens statuut van asielzoeker niet betwist wordt.

Verzoekster is, in de zin van voornoemde teksten, een « asielzoeker » en er kan ten aanzien van haar geen bevel om het Belgische grondgebied te verlaten betekend worden zonder het principe van niet-uitwijzing te miskennen waarop slechts uitzonderlijke en strikt omkaderde uitzonderingen bestaan.

Artikel 7, alinea 1, 1° van de wet van 15 december 1980 voorziet trouwens precies dat deze kan toegepast worden onder voorbehoud van « Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag ».

Tenslotte, zelfs indien men een beslissing zou aanvaarden zonder rechtsgrond, dient men vast te stellen dat de beslissing behept is met een gebrek in de motivering wegens het bevat geen enkel element omtrent de persoonlijke en individuele situatie van verzoekster.

De bestreden beslissing is op geen enkele wijze gemotiveerd en kan tegen eender wie gebruikt worden, zelfs de aansprekingen zijn foutief gebruikt : « hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn ... ». De beslissing is niet gepersonaliseerd.

Hoewel de beslissing aangepast moet zijn aan de situatie van Mevrouw [O.T.P.] bevat ze geen enkel element haar betreffende, met uitzondering van haar burgerlijke staat.

Dergelijke motivering beantwoordt niet aan de wettelijke en jurisprudentiële eisen.

De beslissing is behept met onwettigheid en moet vernietigd worden.

(3) Wegens een schending van het recht om gehoord te worden (Algemeen Europees rechtsbeginsel) en het algemeen beginsel om gehoord te worden :

Verwerende partij heeft een verwijdersingsbeslissing genomen, een voor Mevrouw [O.T.P.] nadelige beslissing, zonder dat hij ooit tijdens de duur van zijn asielprocedure geïnformeerd werd van deze mogelijkheid en zonder dat hij voorafgaand gehoord werd, hetgeen in strijd lijkt met de algemene rechtsbeginselen en meer bepaald deze van Europees recht.

In haar recente arrest M.M. tegen Ierland herinnerde het EHVJ er, in navolging van de conclusies van de Advocaat generaal, aan dat het recht om gehoord te worden een algemeen Europees rechtsbeginsel is en erkende het Hof dat verzoekers tot subsidiaire bescherming het recht hebben om gehoord te worden. Zij benadrukt dat het hoor recht voortvloeit uit het recht op een behoorlijk bestuur, vastgelegd in artikel 41 van het Handvest van grondrechten van de EU, hetgeen van « algemene toepassing » is (EHVJ, C-/11, M. M. tegen Ierland, punt 84).

Welnu, zoals hoger herhaald, in zoverre verwerende partij haar beslissing motiveert op basis van artikel 7, 1° van voornoemde wet, betreft het een bepaling die de hogervermelde « Terugkeer » richtlijn omzet.

De verwijderingsbeslissing werd aldus genomen in het kader van het Europese recht.

Zoals hoger herhaald is het beginsel van behoorlijk bestuur ook vastgelegd in artikel 41 van het Europees Handvest en het respecteren van de rechten van verdediging is een algemeen Europees rechtsbeginsel « wanneer de administratie voornemens is een bezwarend besluit ten opzichte van een bepaalde persoon vast te stellen » (EHVJ, SOPROPE, 18/12/2008, C-349/07, punten 36 en 37).

In casu is de beslissing tot verwijdering genomen door verwerende partij bezwarend voor verzoekster want zij kan voor gevolg hebben dat hij moet terugkeren naar zijn land van herkomst, terwijl een asielprocedure hangende is en, in ieder geval, kan zij eveneens als gevolg hebben dat de administratie meent dat verzoekster hier geen gevolg aan gegeven heeft, terwijl zij eigenlijk in afwachting was van het einde van haar procedure.

Men kan slechts benadrukken dat verwerende partij, op geen enkel ogenblik in de procedure, verzoekster heeft gehoord of heeft opgeroepen om deze verwijdersbeslissing aan te halen.

Advocaat generaal, Yves BOT, preciseerde in de zaak M.M. voornoemd dat het hoor recht « een algemeen beginsel van het recht van de Unie vormt » en « moet in acht worden genomen in elke procedure die kan leiden tot een administratieve of rechterlijke beslissing die de belangen van een persoon ongunstig kan beïnvloeden. Dit recht moet niet enkel door de instellingen van de Unie – krachtens artikel 41, lid 2, sub a, van het Handvest – worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor. Bijgevolg moet het recht om te worden gehoord in acht worden genomen bij de behandeling door de bevoegde nationale autoriteit van een verzoek om internationale bescherming overeenkomstig de in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel vastgestelde voorschriften » (Voornoemde conclusies, voorgesteld op 26 april 2012, in de zaak EHVJ, C-277/11, M. M. tegen Ierland).

Bijgevolg moet de Dienst Vreemdelingenzaken dergelijke mogelijkheid om gehoord te worden voorzien alvorens een dergelijke bezwarende beslissing te nemen, zelfs indien de toepasselijke reglementering dit niet uitdrukkelijk voorziet.

Bij gebrek hieraan is het algemeen beginsel in het middel geïnviseerd geschonden en de procedure die tot de betwiste beslissing heeft geleid is behept met een onwettigheid die niet kan geregulariseerd worden.

In casu werd verzoekster niet in gebrek gesteld om « schriftelijk dan wel tijdens de mondelinge behandeling zijn opmerkingen kenbaar te maken over de gegevens op basis waarvan de overheidsinstantie een voor hem potentieel nadelige beslissing wil nemen » noch om “kennis te nemen tijdens de procedure en zijn standpunt nuttig en effectief kenbaar te maken. Het houdt eveneens in dat de overheidsinstantie met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene. » (Voorvoemde conclusies, voorgesteld op 26 april 2012, in de zaak EHVJ, C-277/11, M. M. tegen Ierland (§ 81 en volgende)).

De bestreden beslissing is genomen met een schending van de algemene rechtsbeginselen van de Unie gevisieerd in het middel, en moet uit dezen hoofde vernietigd worden.

(4) Wegens een gebrek in de motivering hetwelk een gebrek aan voorafgaand passend onderzoek weergeeft (artikels 3 en 13 EVRM)

Bovendien werd de beslissing tot verwijdering van verzoekster genomen zonder gepast onderzoek naar alle elementen van de zaak die ter kennis waren van verwerende partij op het ogenblik dat zij statueerde.

Inderdaad zoals hoger aangehaald « l'ordre de quitter le territoire délivré sur la base de l'article 7 de la loi précitée est une mesure de police par laquelle l'autorité constate une situation visée par cette disposition » (« vrije vertaling : « het bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd op basis van artikel 7 van voornoemde wet is een ordemaatregel door middel van dewelke de overheid een situatie gevisieerd door deze bepaling vaststelt ») (RVV, n°14727, §3.1.2).

Toch heeft Uw Raad tegelijkertijd er aan herinnerd dat:

« L'autorité administrative reste tenue, au titre des obligations générales de motivation formelle et de bonne administration qui lui incombent lorsqu'elle prend une décision quelle qu'elle soit, de statuer en prenant en considération tous les éléments qui sont portés à sa connaissance au moment où elle statue (...) »

(vrije vertaling : « de administratieve overheid blijft, ten titel van algemene verplichting tot formele motivering en van behoorlijk bestuur die op haar rusten, wanneer zij eender welke beslissing neemt, gehouden te statueren rekening houdend met alle elementen die haar ter kennis zijn gebracht op het ogenblik dat zij statueert (...) ») (RVV, n°14727, §3.1.3).

Eenzijds werd de bestreden beslissing door de administratie genomen omwille van de negatieve beslissing van de CGVS van 4.9.14.

Bijgevolg heeft de administratie een bevel genomen om het grondgebied te verlaten op basis van een beslissing tot weigering van bescherming terwijl naar Belgisch recht een termijn van één maand open staat om de wettigheid van deze beslissing te betwisten voor Uw Raad, met een van rechtswege schorsend beroep.

Er bestaat hier een werkelijk probleem op het vlak van de wettigheid van deze beslissing genomen ten aanzien van een asielzoeker tijdens de duur van zijn procedure in een lidstaat van de EU.

Deze verwijderingsbeslissing heeft dus geen enkel voorwerp noch wettige rechtvaardiging en moet alleen al om deze reden vernietigd worden.

Anderzijds, verzoekster heeft een beroep ingediend voor Uw Raad ten einde de weigeringsbeslissing van de CGVS te betwisten.

Dit beroep is actueel hangende (stuk 3).

Verwerende partij kende dus het statuut van asielzoeker van verzoekster en de ingeroepen risico's genomen uit artikel 3 EVRM.

Door te beslissen tegen verzoekster een verwijderingsbeslissing te nemen heeft verwerende partij geen gepast onderzoek gedaan naar zijn persoonlijke, familiale situatie en de grote risico's op vervolging in geval van terugkeer naar het eerste land van asiel, India.

Op dit vlak vereist het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de administratie, die een verwijderingsbeslissing neemt, met de teweeg gebracht reële consequenties, wat des te meer geldt wanneer humanitaire redenen worden ingeroepen, overgaat tot een individueel gepersonaliseerd en uiterst nauwkeurig onderzoek van de situatie van verzoekster aangepast aan alle pertinente elementen waarvan zij kennis heeft.

In haar arrest Yoh-Ekale heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de Belgische staat veroordeeld met name omwille van de reden dat de Belgische autoriteiten hebben nagelaten een aandachtig en nauwkeurig onderzoek te doen van de individuele situatie van de verzoeker teneinde te besluiten tot een gebrek aan risico in de zin van artikel 3 in geval van terugkeer naar Kameroen (EHRM, Yoh-Ekale Mwanje t. België, 10486/10 Arrest 20.12.2011).

Op een wijze die nog meer aanleunt bij huidige zaak, heeft het EHRM zich gekant tegen de Belgische asielinstanties die de risico's genomen uit artikel 3 EVRM niet hadden onderzocht in geval van terugkeer naar het land van herkomst van verzoekers (EHRM, Singh t. België– 33210/11 Arrest 2.10.2012).

Tenslotte, huidig verzoekschrift opent ene procedure voor verzoekster die geen van rechtswege schorsende werking heeft en dit plaatst verzoekster in een abnormale situatie en, in ieder geval, in een

situatie in strijd met het EVRM (artikel 13 EVRM), in strijd met het Europees recht (artikel 47 Europees Handvest en artikel 39 van de Procedure richtlijn) en in strijd met de rechtspraak van de Europese Hoven (zie met name EHRM, 21 januari 2011, MSS/België en Griekenland).

Om al deze redenen roept verzoekster een schending in van artikel 13 EVRM gecombineerd met artikel 3 EVRM.

De verwijderingsbeslissing is dus behept met een onwettigheid en moet vernietigd worden. “

3.1.2.1. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan zij is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel met name naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en naar artikel 75, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en respectievelijk het feit dat de commissaris-generaal op 4 september 2014 een beslissing genomen heeft waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werd, het feit dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, m.n. een geldig paspoort met geldig visum en het feit dat een termijn van dertig dagen wordt toegekend om het grondgebied te verlaten.

Waar de verzoekende partij nog stelt dat de bestreden beslissing een gebrekkige motivering bevat nu deze niet gepersonaliseerd zou zijn en tegen eender wie gebruikt zou kunnen worden, kan de Raad niet volgen nu de verzoekende partij niet betwist dat de vermelde persoonsgegevens op de bestreden beslissing correct zijn. De verzoekende partij betwist evenmin dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum en dat op 4 september 2009 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing genomen heeft waarbij zowel de vluchtelingen- als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werd. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

In casu stelt de verzoekende partij dat zij beroep aangetekend heeft bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de beslissing van de commissaris-generaal en wijst zij erop dat dit beroep van rechtswege een schorsend effect heeft. Bijgevolg is één van de voorwaarden van artikel 52/3, §1° van de Vreemdelingenwet niet vervuld, daar de verzoekende partij geen onregelmatig verblijf in België heeft. Bijgevolg blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk te zijn genomen in uitvoering van artikel 75, § 2 van het Vreemdelingenbesluit. Deze bepaling luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling of de asielaanvraag niet in overweging neemt, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.

De documenten die aan de vreemdeling afgegeven werden op het ogenblik dat hij een asielaanvraag indiende, en, in voorkomend geval, het attest van immatriculatie, worden afgenomen.”

Artikel 52/3, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet – waarnaar voormelde bepaling verwijst – bepaalt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.”

Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, bepaling die verder wordt toegepast in de bestreden beslissing, stelt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven. 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Het is niet betwist dat op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen de commissaris-generaal de asielaanvraag van de verzoekende partij had afgewezen en dat zij niet beschikte over een paspoort dat was voorzien van een geldig visum.

In haar verzoekschrift geeft de verzoekende partij aan dat zij een beroep in volle rechtsmacht heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal en zet zij uiteen dat zij ingevolge de schorsende werking van dit beroep over een voorlopig verblijfsrecht beschikte. De verzoekende partij heeft inderdaad een opschortende procedure ingeleid bij de Raad tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 4 september 2014. Het loutere feit dat de verzoekende partij een schorsend beroep had ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal maakt evenwel geenszins dat zij over een legaal verblijf beschikte. Een dergelijk beroep heeft enkel tot gevolg dat tijdens het onderzoek ervan geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of terugdrijving gedwongen kan worden uitgevoerd (artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet).

Aldus blijkt geenszins dat de verwerende partij een incorrecte toepassing heeft gemaakt van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet en – zoals de verzoekende partij correct opmerkt – de hierin vervatte cumulatieve voorwaarden dat enerzijds de commissaris-generaal weigert de vluchtelingenstatus te erkennen en weigert de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en anderzijds de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft.

Naar aanleiding van het opschortend beroep dat de verzoekende partij heeft ingediend werd haar een bijlage 35 afgeleverd, zodat de bestreden beslissing niet ten uitvoer kon worden gelegd gedurende de procedure. Dit document vermeldt uitdrukkelijk dat de betrokken vreemdeling niet is toegelaten of gemachtigd tot een verblijf. Nergens valt in de Vreemdelingenwet te lezen dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten kan worden uitgevaardigd zolang de beroepstermijn tegen een beslissing van de commissaris-generaal nog loopt. Overigens stipuleert artikel 75 van het Vreemdelingenbesluit uitdrukkelijk dat de werking van artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet (met name het opschortend beroep) geen beletsel vormt voor het afgeven van een bevel onder de vorm van een bijlage 13quinquies. Wat betreft de afgifte van een bijlage 35, dient erop te worden gewezen dat dit een loutere

uitvoeringsmodaliteit betreft van het indienen van een beroep in gewone procedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Daarenboven vermeldt de bijlage 35 sinds het koninklijk besluit van 8 augustus 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ook uitdrukkelijk: *“De betrokkene is niet toegelaten of gemachtigd tot verblijf maar mag op het grondgebied van het Rijk verblijven in afwachting van een beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.”* Dit houdt dus niet in dat de verzoekende partij vrijgesteld is van de verplichting in het bezit te zijn van een geldig paspoort met geldig visum. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij betoogt heeft zij geen legaal verblijf, noch tijdens de beroepstermijn noch tijdens de behandeling van het beroep in volle rechtsmacht. Tot slot wordt erop gewezen dat de bijlage 35 waarnaar de verzoekende partij verwijst slechts werd afgeleverd in afwachting van een uitspraak van de Raad omtrent het beroep dat werd ingesteld tegen de op 4 september 2014 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen beslissing en dat deze uitspraak er inmiddels is, zodat niet blijkt dat dit document nog enige geldigheid heeft.

De verzoekende partij betoogt nog dat de richtlijn 2008/115/EG bepaalt dat het verblijf slechts als illegaal kan worden beschouwd *‘indien een beslissing definitief is geworden’*, waaronder zij *in casu* verstaat dat haar situatie pas illegaal is geworden na het arrest van de Raad van 2 maart 2015. Zij verwijst op dit punt evenwel enkel naar een voorafgaande overweging van deze richtlijn, die geen wettelijke bepaling uitmaakt die op zichzelf kan worden ingeroepen. De verzoekende partij verbindt haar betoog op geen enkele wijze aan enig specifiek artikel in de voormelde richtlijn dat niet op correcte wijze zou zijn omgezet in de Belgische wetgeving. De verzoekende partij verwijst slechts in algemene termen naar de richtlijn 2008/115/EG. Een louter algemene verwijzing naar de richtlijn 2005/85/EG kan evenmin volstaan om aannemelijk te maken dat na de negatieve beslissing van de commissaris-generaal inzake een asielaanvraag niet reeds het onregelmatig karakter van het verblijf kan worden vastgesteld en reeds bevel kan worden gegeven om het grondgebied te verlaten, met dien verstande dat de betrokken vreemdeling is beschermd tegen een uitwijzing zolang de Raad geen uitspraak heeft gedaan inzake het beroep in volle rechtsmacht ingesteld tegen de beslissing van de commissaris-generaal. De aangehaalde parlementaire voorbereidingen kunnen aan het voorgaande evenmin afbreuk doen.

Verder kan worden opgemerkt dat ook de Raad bij arrest van 2 maart 2015 met nummer 140 041 de verzoekende partij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd. De verzoekende partij heeft dan ook niet het minste belang meer bij haar betoog.

Waar de verzoekende partij nog concludeert dat de beslissing moet aangepast zijn aan haar situatie en niet beantwoordt aan de wettelijke en jurisprudentiële eisen, laat zij na te vermelden met welke persoonlijke elementen de gemachtigde nog had moeten rekening houden en met welke wettelijke en jurisprudentiële eisen het voorgehouden gebrek eraan strijdig is.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat een kennelijke beoordelingsfout werd begaan. Deze onderdelen van het middel zijn ongegrond.

3.1.2.2. In een volgend onderdeel voert de verzoekende partij de schending aan van de hoorplicht als algemeen beginsel om gehoord te worden. Zij verwijst eveneens naar artikel 41 van het Handvest en stipt aan dat een jegens haar nadelige beslissing werd genomen zonder dat zij werd gehoord. Zij vervolgt dat een verwijderingsmaatregel, als omzetting van de Terugkeerrichtlijn, werd genomen die als gevolg heeft dat zij naar haar herkomstland moet terugkeren, terwijl een asielprocedure hangende zou zijn. De verzoekende partij verwijst naar rechtspraak van het Hof van Justitie en naar de conclusies van advocaat-generaal Bot in de zaak *MM v. Ierland* om te concluderen dat zij niet de mogelijkheid zou hebben gehad om schriftelijk dan wel mondeling haar opmerkingen kenbaar te maken.

Zoals de verzoekende partij aanvoert, behelst het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest, het recht van eenieder om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §'n 82 en 83). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden

(HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36).

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., §. 67). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §'n 30 en 34).

Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 31). De verzoekende partij kan bijgevolg op dienstige wijze de schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur aanvoeren.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwaarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

In casu wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Zoals de verzoekende partij correct aanvoert, is deze bepaling een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (*Pb.L.* 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; *Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het geven van het bestreden bevel, zijnde een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Deze bestreden beslissing moet eveneens worden aangemerkt als een bezwaarend besluit dat de belangen van de verzoekende partij ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is in casu derhalve van toepassing.

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidelbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini e.a.*, C-317/08- C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, G. en R., EU:C:2013:533, § 33, alsmede *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 43).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian

Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80).

Om een voormelde onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten met al dan niet vasthouding met het oog op verwijdering hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

De verzoekende partij beperkt haar kritiek echter tot het louter theoretisch aanvoeren van een schending van de hoorplicht, zonder enigszins te verduidelijken welke elementen aanleiding hadden kunnen geven tot een andersluidende beslissing. De Raad moet bijgevolg vaststellen dat de verzoekende partij niet aantoonde dat het niet daadwerkelijk horen, haar de mogelijkheid heeft ontnomen om zich zodanig te verweren dat de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben. Daarenboven werd de bestreden beslissing genomen nadat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus genomen had. In voormelde procedure werd de verzoekende partij uitgebreid gehoord.

Een schending van de hoorplicht als beginsel van het Unierecht of van artikel 41 van het Handvest wordt niet aangenomen.

3.1.2.2. Voorts voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 *juncto* 13 van het EVRM

Zij stipt vooreerst aan dat de beslissing werd genomen zonder gepast onderzoek naar alle elementen van de zaak die ter kennis waren van de gemachtigde. Zij herhaalt opnieuw dat de bestreden beslissing zou genomen zijn door de administratie terwijl de asielprocedure hangend zou zijn. De gemachtigde zou geen gepast onderzoek gedaan hebben naar haar persoonlijke en familiale situatie en de zogenaamde grote risico's op vervolging in geval van terugkeer. Behoorlijk bestuur zou nochtans een individueel gepersonaliseerd en uiterst nauwkeurig onderzoek van de situatie van de verzoekende partij vereisen op grond van alle pertinente elementen waarvan de gemachtigde kennis heeft. De verzoekende partij maakt de vergelijking met de zaak Yoh Ekale Mwanje waarbij de Belgische staat nagelaten had een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van artikel 3 van het EVRM in geval van terugkeer naar Kameroen. Als bijlagen bij haar verzoekschrift voert de verzoekende partij een aantal documenten toe van het "*Tibet Justice Center*", "*OSAR*", en een uittreksel uit een boekwerk van Julia Hess (verzoekschrift bijlagen 4-6).

In het arrest van 2 maart 2015 met nummer 140 041 wordt geoordeeld dat, gelet op artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet, India als eerste land van asiel kan worden beschouwd en dat het relaas van de verzoekende partij in dit licht werd onderzocht. In dit arrest wordt geconcludeerd dat de verzoekende partij in India een reële bescherming geniet. Hierover wordt uitgebreid gemotiveerd in voormeld arrest.

De Raad benadrukt dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet luidens hetwelk wordt getoetst of in hoofde van de verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Artikel 48/4, § 2 b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15 b) van de Kwalificatierichtlijn. In de zaak *Elgafaji* oordeelde het Hof van Justitie nog dat artikel 15 (c) van de Kwalificatierichtlijn, dat in België werd omgezet in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, "*een bepaling [is] waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM*" (HvJ 17 februari 2009, nr. C-465/07, *Elgafaji*, par. 28). Het Hof van Justitie voegde eraan toe dat artikel 15 c) van de Kwalificatierichtlijn betrekking heeft op een algemener risico op schade dan artikel 15 a) van de Kwalificatierichtlijn en dus ruimer is. Het EHRM heeft echter ondertussen in de zaak *Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk* geoordeeld dat artikel 3 van het EVRM een bescherming biedt die vergelijkbaar is met de bescherming geboden onder artikel 15.c van de Kwalificatierichtlijn dat werd omgezet in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (EHRM 28 juni 2011, nr. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk*, par. 226).

Voorts stelt de verzoekende partij in haar uiteenzetting van haar moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat zij deel uitmaakt van een kwetsbare groep, met name de Tibetanen die in India verblijven, die aan mensenrechtenschendingen en discriminaties zijn blootgesteld. De verzoekende partij tracht dit aan te tonen door te verwijzen naar de landeninformatie die zij als bijlagen bij haar verzoekschrift heeft gevoegd. De Raad wijst erop dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Aan de hand van de inventaris bij het verzoekschrift in volle rechtsmacht, dat zij eveneens als bijlage toevoegt (verzoekschrift, bijlage 3), blijkt dat de verzoekende partij dezelfde landeninformatie reeds aan de beoordeling van de Raad heeft voorgelegd. In het arrest van 4 maart 2015 wordt met betrekking tot de discriminaties en mensenrechtenschending gesteld: *“Wat betreft verzoeksters stelling dat de Tibetanen geen rechten hebben in India, blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier daartegen dat “Tibetanen in India onweerlegbaar kunnen genieten van de mogelijkheden er legaal te verblijven en er een waardig leven op te bouwen” en dat Tibetanen er “vrij toegang hebben tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen en private arbeidsmarkt)”, terwijl er “geen informatie bekend is dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot de politie of het gerecht” (COI Focus, China-India, De Tibetaanse gemeenschap in India, d.d. 26 juni 2014, p. 26-27-28). Verzoeksters beweringen aangaande de precare levensomstandigheden van de Tibetaanse gemeenschap staan verder haaks op de levensomstandigheden die blijken uit bovenvermelde informatie. Daaruit blijkt onder meer dat de Tibetanen in de regio’s waar zij zich gevestigd hebben in een betere socio-economische situatie verkeren dan de andere vluchtelingengemeenschappen, er in en rond de settlements de controle hebben verworven over de lokale bedrijven en er zelfs Indiërs tewerkstellen. Hierdoor zouden de Tibetanen bij de autochtone Indiërs het imago gekregen hebben van meer kansen te krijgen dan de Indiërs, hetgeen door die laatsten als onrechtvaardig wordt aangevoeld en zelfs aanleiding heeft gegeven tot gewelddadige confrontaties. Het “economische succes” van de Tibetaanse gemeenschap zou te wijten zijn aan “de massale influx van buitenlandse hulp, het teruggestuurde geld van familieleden, het hoge opleidingsniveau van de Tibetaanse gemeenschap en het voor handen zijn van moderne technologie in die gemeenschap” (‘COI Focus China/India, De Tibetaanse gemeenschap in India, d.d. 26 juni 2014’, p. 22’). De informatie ontkent niet dat de vijftig jaar oude settlements intussen overvol zitten en dat de algemene crisis zich ook voor Tibetanen in India laat gelden waarbij de problemen van werkloosheid en kansarmoede vooral merkbaar is in de settlements. Echter benadrukt de informatie ook dat de Central Tibetan Administration momenteel werk maakt van een doorgedreven aanpak om de kansen van de Tibetanen op de arbeidsmarkt te verhogen door een aantal maatregelen te nemen die de socio-economische situatie voor New Arrivals en voor werkloze Tibetanen moet verbeteren. [...] In zoverre verzoekster verwijst naar bedreiging van de fysieke integriteit merkt de Raad op dat dit evenmin blijkt uit de verklaringen van verzoekster en dat een systematische vervolging van de Tibetaanse gemeenschap door Indiase staatsburgers niet blijkt uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Wat betreft discriminatoire gevoelens jegens de Tibetanen bij andere Indiase bevolkingsgroepen blijkt uit die informatie dat er geen informatie bekend is die aangeeft dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot politie en gerecht (ibid. p. 26), waardoor vaststaat dat Tibetanen voor problemen van discriminatie kunnen rekenen op de bescherming van de Indiase overheden. Verzoekster toont aan de hand van de weergegeven citaten en de bij het verzoekschrift gevoegde stukkenbundel geenszins aan dat de levensomstandigheden van de Tibetanen in India dermate slecht zijn dat er sprake zou zijn van mensonterende omstandigheden of socioeconomische behandelingen waarbij de menselijke waardigheid zou worden geschonden.”*

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat voormeld betoog en voormelde informatie niet volstaan om aan te tonen dat Tibetaanse vluchtelingen in India een groep vormen die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandelingen, waaronder ernstige discriminaties, in die mate dat deze een schending inhouden van artikel 3 van het EVRM. Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011,

M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). *In casu* brengt de verzoekende partij in haar verzoekschrift geen elementen aan dat zij in India het slachtoffer is van discriminatie. Zij beperkt zich tot een algemene stelling. Met een dergelijk algemeen en vaag betoog wordt geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

Waar de verzoekende partij beweert dat geen gepast onderzoek werd gedaan naar haar persoonlijke situatie doordat haar een bevel werd gegeven terwijl zij nog het statuut van asielzoeker had omdat haar beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal hangend was, dient erop te worden gewezen dat de verwijderingsmaatregel krachtens artikel 39/70 van de vreemdelingenwet "*behoudens mits toestemming van betrokkene, (...) tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep*" niet gedwongen kan worden uitgevoerd. De verzoekende partij toont niet aan welk belang zij heeft bij haar kritiek.

De schending van artikel 13 van het EVRM kan niet zelfstandig worden ingeroepen, zonder aan te voeren dat een door het voornoemd verdrag beschermde vrijheid of recht is geschonden (RvS 28 februari 2005, nr. 141.340; RvS, van 14 oktober 2002 nr. 111.462). Verzoekster voert in haar middel samen met de schending van artikel 13 EVRM de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Uit wat voorafgaat blijkt dat de schending van artikel 3 van het EVRM niet kan worden weerhouden waardoor niet dient te worden nagegaan of artikel 13 van het EVRM in casu van toepassing is en desgevallend geschonden werd.

Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 3 en 13 van het EVRM.

3.1.2.3. Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 47 van het Handvest en van artikel 39 van de richtlijn 2005/85 daar ze *in casu* geen van rechtswege schorsend beroep kan instellen, merkt de Raad op dat het niet tot zijn bevoegdheid behoort hierover uitspraak te doen. De Raad mag enkel nagaan of de op het ogenblik van de bestreden beslissing geldende wetgeving op een correcte wijze werd toegepast.

3.1.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenfinding. Mede gelet op hetgeen voorafgaat, en in weerwil van wat verzoekster doet uitschijnen, moet worden vastgesteld dat de verwerende partij aan deze verplichting is tegemoet gekomen. Om dezelfde redenen is geen sprake van een schending van het "*algemeen beginsel van voorzichtigheid*".

3.1.2.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). *In casu* kan, gelet op hetgeen voorafgaat, geen schending van het redelijkheidsbeginsel worden aangenomen.

De verzoekende partij maakt geen schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen aannemelijk. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig mei tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS